

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Docet Christus fiduciam habendam Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

DOMINICA XIII. POST
PENTECOSTEN.

Docet Christus fiduciam habendam Deo.

MATTH. VI.

ANNO XXXI.

In cxxxix. imaginem adnotatiuncula.

cxxxix.

23.

- A. Mons Thabor, & campestris locus ubi docet Christus.
B. Propriore Euangelij parte homo pius describitur, qui totus est in celi intentis, ubi thesaurizat.
C. Alter, qui totus inhiet lueri caducis, merces, aurum, domum, suppellectilem amplam anxie parat.
D. Iubet IESVS respicere aues, ut quas Deus alit non sollicitas.
E. Tum ornatum liliorum, quæ non laborant neque nent.
F. Pratum herbis ac floribus conuersitum.
G. Salomon in domo sua magnificentissime vestitus illis conferris non potest.
A. Docet ex his Nolite solliciti esse. Quarite primum regnum Dei, &c.

EVANGELIUM MISSÆ.

MATTH. VI.

IN illo tempore dixit IESVS Discipulis suis; Nemo potest duobus Dominis seruire: aut enim vnum odio habebit, & alterum diligit: aut vnum sustinebit, & alterum contemnet. Non potestis Deo seruire & mammonæ. Ideo dico vobis, ne solliciti sitis animæ vestræ quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini. Nōne anima plus est quàm esca, & corpus plusquam vestimentum? Respicite volatilia cæli, quoniam non serunt neque metunt, neque congregant in horrea: & Pater vester cælestis pascit illa. Non vos magis pluris estis illis? Quis autem vestrum cogitans potest adijcere ad staturam suam cubitum vnum? Et de vestimento quid solliciti estis? Considerate lilia agri quomodo crescunt, non laborant neque nent. Dico autem vobis, quoniam nec Salomon in gloria sua coopertus est sicut vnum ex istis. Si enim fœnum agri quod hodie est, & eras in clibanum mittitur, Deus sic vestit; quāto magis vos modica fidei? Nolite ergo solliciti esse dicentes; Quid manducabimus, aut quid bibemus, aut quo operiemur? Hæc enim omnia Gētes inquirunt. Scit enim Pater vester, quia his omnibus indigetis. Quarite ergo primum Regnum Dei, & iustitiam eius: & hæc omnia adjicientur vobis.

Yy 4 ADNO-

A. **M**ons Thabor, tum campestris locus ad motis radices, ubi hac docuit Christus.

B. Vt primam partem Evangelij pictura indicet, describitur homo pius, qui oculos & animum habet in celum intentum, ubi sibi eternas opes thesaurizat suis operibus bonis in Christo.

C. Alius inhians lucro & mammona, qui nihil minus quam celum cogitat, colligit merces, vasa preciosa, pecuniam, splendidam domum parat, qua illum serum auri ac Damoni faciant, & sepeliant in inferno.

D. Aves, quas alit Deus non laborantes neque sollicitas.

E. Lilia, quae cum pulcherrimos flores producant, crescant, & neque laborant neque neunt.

F. Pratum, & in eo amarus & iucundus feni viror, quod tamen facile in clibanum conici solet: illud autem Deus virore & iucunditate vestit.

G. Salomon Rex in sua gloria magnificentissime vestitus, in solio regni sui. Iam si volucres, si alias animantes omnes, si plantas Deus vestit, conseruat, gubernat diuina sua providentia,

quorum decori naturali nec Salomonis quidem magnificentia vestitus est comparanda; quid animo sumus homines Christiani angusto & deiecto, ut de nostro vel victu vel vestitu ita simus solliciti? Quasi est nostra sollicitudine illa pendeant & gubernentur, non est Dei providentia suauissima.

A. Totam igitur sollicitudinem in Deum coniiciamus vnice, atque si nos nihil essemus cooperaturi. Addamus tamen fideliter cum animi nostri simplicitate & demissione nostram industriam, nostram cooperationem; nec velimus ex nimia sollicitudine ad aliud extremum transire, & in arrogantiam atque in sublime tolli, & Deum tentare: quare amicus regnum Dei, & iustitiam eius ac iustificationes, & haec omnia, de quibus sumus solliciti anxie, nobis adjicientur & prouentur; iustitia enim & Spiritus Dei faciet, ut nostram operam adducamus fideliter: quod si nulla nostra id possumus vel operam vel industriam, Dominus ipse pro sua benignitate nobis prouidebit.

MEDITATIO.

3. Re. 18. **P**lanè ita est Domine IESU, etiā in nobis, ut populo Israel dixit Elias Propheta tuus, claudicamus in duas partes, & duobus Dominis continenter seruimus, quod tamen frequenter vel non intelligimus, vel excusamus. Neque verò hic de illis loquar qui confitentur te esse Dominum vnum cum Patre & Spiritu sancto, factis autem negant; hi enim planè quidem nolunt duobus Dominis seruire, sed vni Damoni, cuius voluntatem faciunt, cui seruiunt, & eum vnicū Dominum factis profitentur. Neque de illis hic prosequar dicere, qui cum Sacramentorum usum frequentē, & videantur alioqui vitam viuere inculpata, in perpetua tamen sunt auiditate vel diuitiarum, vel dignitatum ecclesiasticarum, vel omnino honorum secularium. Hunc autem animi sui statum constanter excusant; ego tamē illos non possum probare: videtur enim hi, si non tibi, Domine, seruire ac simul mammona, certè tibi obtemperare non sine mammona. Ego quidem illos damnare non audeo grauioris impuritatis, tu enim solus cordium scrutator es; tamen vehementer mihi displicent illorum illae actiones, si

quae praeter te aliquid querunt, & non primū te & vnicē quarunt, te solum desiderantes, nec ad te solum aspirant, ad te solum tendunt, & alia desideria omnia in pelagus inimmensum tuar sanctae voluntatis non immergunt, ut sopitis atque sepultis illis auiditatibus, videant in luce tuae bonitatis quid sibi eligendum sit, quid consecretandum. Verū dum haec dico, bone & sancte IESU, vrget me mei animi conscientia, ut alijs omittis de me cogitem. Quid tu? non similiter facis? qui tamen perfectionem vitae professus es Christi consilio & autoritate. Age, elegeris statū perfectionis purē, nunc quā purē, quā perfectē illum obis? Perspice attentius: quorū tu ad Deum spectas absque mammona? id est purē & illibatē Deum amas, & illum alijs rebus omnibus vnicē atque simpliciter anteponis, & non immisces tuis actionibus, illis etiam spiritualibus, sexcentas impuritates, à sensu, ab intellectu, à voluntate? Quorū animi distractiones patieris, non solum è tua culpa deriuatas, sed etiam quas spontē sectaris aperta culpa suscepas? Breuiter, quando tandem vnionem illam tui spiritus ac mentis, ac tui

intellectus ac voluntatis in Deum, eiusque bonitatem exerceas vel consequeris, in qua vnius Domini professio est, & spiritalis sensus? Rursum verò animaduerte quā anxie, quā sollicitè de rebus externis cogites & agas, siue etiam internis; quā non intelligas Deum esse rerum omnium creatorem, conseruatorem, gubernatorem, tuam sollicitudinem ferè tam esse improvidam & arrogantem, vt videaris in sublime tolli, & partes quæ Dei sunt propriæ quasi velle assumere: vel ita illam exercere sollicitudinem, quasi Dei prouidentia infinita non confidas. Ita est Domine, mihi hæc adiutore displicent sancte IESV: impunitatem quidem actionum mearū agnosco, & ijs commoueor vehementer, vbi audio tam acriter, tanto cum molimine & terrore, cū tanta maiestate, Ego sum Dominus Deus tuus; non habebis Deos alienos coram me; & rursum, Audi Israël, Dominus Deus tuus Deus vnus est; Diliges Dominum Deū tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota fortitudine tua: quod item tu dixisti in Euangelio tuo, & in anima mentem & intellectum concludi declarasti, in fortitudine vires. Et verò eisdem præceptis instructus video illi actionum impunitati me posse mederi in te, si non solum fidei diuinam lucem in his præceptis percipiam, sed gratia diuina nitens, & ex illa vim accipiens, illi quæ cooperas, unitatem Dei, unitatem Domini, charitatis unitatem in timore corde, anima, mente, omnibus viribus cōcipiam, atque operibus exprimam. Ad quod etiam si non possimus perfecte in hac mortalitate peruenire vt desideramus, &

semper aliquid sit futurum quo possimus in hac perfectione crescere, tamen illud à te petimus, bone IESV, vt nullæ nostræ imperfectiones, quas scimus & frequētes esse & quotidianas, illam virtutem vnionis debilitent; sed potius ex nostra debilitate prouentū humilitatis facias, vt feruentiores etiam ex imperfectionibus euadamus, compuncti atque excitati. Iam verò vt excutiamus nostras diffidentias, ac nimias illas sollicitudines, tu, Domine IESV, sapientissimè prouidisti. Nam quum scias desiderium animæ nostræ vanum esse & impotens: quid quærere, quod ferri deberet, vbi quiescere, benignissimè ostendisti; & ita ostendisti, vt vires dares in quibus & alia desideria omnia, omnes nostræ operationes cōquiescerent, & vitā acciperent. Quis enim est, qui, si regnū Dei & eius iustitiā semel animo cōcupiscat, corde corripit, & cordi infingat, aliud vel quærere, vel desiderare conari possit, & non potius in eo se omnia cōsequutum esse agnoscat & sentiat? Gustum igitur nobis gratificare, Domine IESV, regni caelestis, tuæque gloriæ sempiternæ: cum hoc coniunge feruens ac plenum desiderium iustitiæ tuæ, atque tuarum iustificationum: da vt his insistantus, in his toti simus, in his nos fideles exhibeamus tibi cooperatores; & euanescent illæ timiditates, illæ diffidentia nimia, illæ sollicitudines: ibi lucem tuam reperiemus, in qua illud similiter videbimus, quando solitudo in Deo erit adhibenda; & pacem inueniemus per tuam doctrinam & gratiam, magne IESV, in te. Amen.

Pst.

DOMINICA XV. POST PENTECOSTEN.

Ad Naim suscitatur filius viduæ.

Euangelium legitur feriæ quintæ post Dominicam III. Quadragesimæ; inde petatur imago xxviii. & adnotatio lx. ANNO xxxi.

DOMI-